

Arrest

nr. 222 710 van 17 juni 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 27 maart 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister voor Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 12 maart 2019 tot afgifte van een inreisverbod. De beslissing werd aan verzoekster ter kennis gebracht op 12 maart 2019.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 mei 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 juni 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor verzoekster en van advocaat C. MUSSEN, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 16 januari 2019 werd verzoekster gehoord door de politie in het kader van een onderzoek naar een eventueel schijnhuwelijk, beoogd door verzoekster en de heer G.V. van Belgische nationaliteit.

Op 12 maart 2019 nam de gemachtigde de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Op 12 maart 2019 nam de gemachtigde eveneens de beslissing tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"Aan de Mevrouw, die verklaart te heten:

Naam : M.

voornaam : T.

geboortedatum : [...]1967

geboorteplaats : [...]

nationaliteit : Turkije

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 12.03.2019 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van Gent op 16.01.2019 en 12.03.2019 en werd rekening gehouden met haar verklaringen.

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat zij haar verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat zij op hotel logeert. Het is onduidelijk sinds wanneer betrokkene precies in België verblijft. Zij beweerde voor haar relatie met de heer G. V. in Nederland verbleven te hebben.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat haar betekend werd op 16.01.2019.

Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Redenen waarom haar een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee/drie jaar:

Betrokkene werd gehoord op 16.01.2019 door de politiezone van Gent in het bijzijn van een tolk en verklaarde dat ze voor haar aankomst in België bij verschillende mensen in Nederland verbleef. Ze verklaarde een relatie te hebben met een Belg: G. V. ° [...] 1963. Ze verklaarde geen medische problemen te hebben. Ze verklaarde een zoon te hebben, maar verklaarde geen contact meer met hem te hebben. Ze weet ook niet waar hij verblijft. Betrokkene werd op 12.03.2019 opnieuw gehoord door de politiezone van Gent, maar kon geen verklaringen afleggen. Er werd aan mevrouw een hoorrecht in het Turks voorgelegd, maar mevrouw verklaarde niet te kunnen lezen of schrijven. Betrokkene zal in het gesloten centrum nogmaals uitvoerig worden verhoord.

Betrokkene startte een dossier huwelijk op bij de gemeente Gent met een Belg G. V. (° [...]1963). De stad Gent weigerde op 15/02/2019 om dit huwelijk te voltrekken, na een negatief advies te hebben ontvangen van het parket. Zowel het parket als de burgerlijke stand van de stad Gent zijn de mening toegedaan dat betrokkene dit huwelijk wenst af te sluiten louter om een verblijfsvoordeel te bekomen.

Bovendien, een intentie tot huwen opent geen verblijfsrecht. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen. Betrokkene kan vanuit het land van herkomst ook een procedure opstarten om op legale wijze terug naar België te komen. Zij krijgt ook een inreisverbod van twee jaar opgelegd maar kan de schorsing hiervan aanvragen in overeenstemming met de vigerende bepalingen ter zake.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.”

Op 21 maart 2019 werd verzoekster gerepatriëerd naar Turkije.

2. Onderzoek van het beroep

In haar eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 62, 74/11 en 74/13 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht, van de hoorplicht, van de rechten van verdediging en van het redelijkheidsbeginsel.

Ze licht haar eerste middel toe als volgt:

“1.1. Met betrekking tot het opleggen van het inreisverbod

1.1.1

Overeenkomstig artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG zijn de staten verplicht om bij een uitwijzingsbeslissing o.a. rekening te houden met het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand, zoals tevens omgezet naar Belgisch recht via artikel 74/13 Vw. :

« Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land ».

Ook het art. 8 van het E.V.R.M. bepaalt dat eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Dat in casu verweerder het inreisverbod van 2 jaar enkel gemotiveerd heeft op basis van het feit dat voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoekster in het gesloten centrum uitvoerig zal gehoord worden.

Verzoekster stelt vast dat echter niet meer is gebeurd, waardoor er schending is van de hoorplicht, van verzoeksters rechten van verdediging en van het redelijkheidsbeginsel.

1.1.2

Dat immers, indien verzoekster alsnog grondig zou zijn ondervraagd, zij verweerder zou te kennen hebben gegeven vier in België wonende kinderen te hebben, met name : D. Y., in het bezit van een Ckaart, A. Y., van Belgische nationaliteit, M. Y., van Belgische nationaliteit, en S. Y., in het bezit van een C-kaart (cf. stuk 3).

Gelet op het feit dat verweerder heeft nagelaten in het gesloten centrum verzoekster alsnog grondig te horen (zoals aangekondigd in de betreden beslissing), verweerder dan ook niet bij het afleveren van dit inreisverbod voldoende rekening heeft gehouden met het hoger belang van het gezins- en familieleven

van verzoekster of diens gezondheidstoestand, meer bepaald met verzoeksters gezin in België. Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van het motiveringsbeginsel, van de zorgvuldigheidsplicht en van het artikel 8 E.V.R.M. en het artikel 74/13 Vw.

1.2. Met betrekking tot de duur van het inreisverbod

1.2.1.

Dat, overeenkomstig artikel 74/11 §1, eerste en tweede lid Vw., een inreisverbod kan opgelegd worden 2 Voor eensluidend verklaard afschrift indien een vroegere verwijderingsbeslissing niet werd uitgevoerd en dit voor een periode van maximum 3 jaar.

Dat het inreisverbod dus een termijn kan inhouden van 1 dag tot 3 jaar, waarbij rekening dient gehouden te worden met de specifieke omstandigheden eigen aan elk dossier.

Verweerder beschikt dienaangaande over een discretionaire bevoegdheid terzake, doch in de bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van de maximum termijn van 3 jaar.

Dat in casu een inreisverbod voor 2 jaar aan verzoekster wordt opgelegd met als motivatie dat verzoekster in België illegaal verblijft en in het belang van de immigratiecontrole.

Dat het inreisverbod dan ook niet op een afdoende manier motiveert waarom aan verzoekster een inreisverbod voor 2 jaar dient te worden opgelegd en hetzelfde resultaat niet zou kunnen bereikt worden met een inreisverbod van kortere duur.

Immers, conform artikel 74/11, §1, tweede lid, 2° Vw., kan een inreisverbod van maximum drie jaar worden opgelegd 'indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan' en 'een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd' wordt, overeenkomstig het eerste lid, de duur van het inreisverbod vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

Het verplicht opleggen van een inreisverbod impliceert niet dat daarbij ook een termijn van 2 jaar moet worden opgelegd.

Het letterlijk vermelden dat een inreisverbod wordt opgelegd omdat verzoekster niet heeft getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven, vormt geen motivering wat de duur van het inreisverbod betreft, noch een verwijzing naar specifieke omstandigheden van het geval (RvV, 3 mei 2016, nr. 167.113).

Bovendien werd evenmin aangetoond dat hetzelfde resultaat niet zou kunnen bereikt worden met een inreisverbod van kortere duur.

1.2.2.

Dat bij het uitoefenen van een discretionaire bevoegdheid het bestuur het redelijkheidsbeginsel in acht moet nemen en er geen kennelijke wanverhouding mag zijn tussen het bestuur optreden en de feiten waarop de beslissing is gebaseerd.

Dat deze kennelijk wanverhouding tot uiting komt in het feit dat verzoekster in België verbleef bij haar kinderen.

Dat een zorgvuldig besluitvorming impliceert dat het bestuur op basis van een afdoend en volledig onderzoek van het concrete geval tot zijn besluit komt.

Dat dit in casu niet gebeurd is, nu de elementen in het dossier van verzoekster eenvoudigweg worden genegeerd, zodat er sprake is van een schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel."

Verzoekster wijst op het bepaalde in artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn, dat werd omgezet in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. De Raad merkt evenwel op dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet van toepassing is op een beslissing tot verwijdering en niet op een inreisverbod, zodat tegen de thans bestreden beslissing niet op dienstige wijze de schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet kan aangevoerd worden. Het feit dat de gemachtigde ten overvloede naar deze bepaling verwijst, doet hieraan geen afbreuk.

Wat betreft artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn wijst de Raad erop dat enkel de onvoorwaardelijke en voldoende duidelijke bepalingen van de richtlijn directe werking hebben indien zij niet of incorrect werden omgezet in nationaal recht (HvJ 4 december 1974, C-41/74, *Van Duyn t. Home Office*). Zoals verzoekster zelf stelt, is artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn omgezet in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Zij voert niet aan dat dit artikel incorrect werd omgezet zodat verzoekster zich niet op ontvankelijke wijze rechtstreeks op de voormelde bepaling kan beroepen.

Verder wijst verzoekster op artikel 8 van het EVRM en stipt ze aan dat de gemachtigde het inreisverbod enkel gemotiveerd heeft op basis van het feit dat geen vrijwillige vertrektermijn is toegestaan en een vroegere verwijderingsbeslissing niet werd uitgevoerd. Verzoekster verwijst naar het motief dat zij in het gesloten centrum nog uitvoerig zou gehoord worden en stelt dat dit niet is gebeurd zodat er een schending is van het hoorrecht, de rechten van verdediging en het redelijkheidsbeginsel.

Verzoekster stipt aan dat indien ze zou gehoord zijn, ze zou gewezen hebben op 4 in België wonende kinderen, waarvan twee met de Belgische nationaliteit en twee in het bezit van een C-kaart. Nu de gemachtigde heeft nagelaten verzoekster alsnog grondig te horen, heeft hij niet op voldoende wijze rekening gehouden met het hoger belang van het gezins- en familieleven. Verzoekster ziet hierin eveneens een schending van het motiveringsbeginsel, van de zorgvuldigheidsplicht en van artikel 8 van het EVRM.

Wat betreft de duur van het inreisverbod acht verzoekster het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet geschonden. Verzoekster stipt aan dat een inreisverbod een termijn kan bedragen van 1 tot 3 jaar waarbij moet rekening gehouden worden met de specifieke omstandigheden eigen aan elk dossier. Verzoekster erkent dat de gemachtigde hierbij een discretionaire bevoegdheid heeft, maar stipt aan dat hij gekozen heeft voor een maximumtermijn van 3 jaar. Verder vervolgt ze dat voor de termijn van twee jaar enkel is verwezen naar het illegaal verblijf in België en het belang van de immigratiecontrole. Ze vindt dit geen afdoende motivering omdat hieruit niet blijkt waarom niet gekozen is voor een kortere duur. Het feit dat het inreisverbod verplicht moet worden opgelegd, impliceert niet dat ook een termijn van twee jaar moet worden opgelegd. Het louter verwijzen naar het feit dat verzoekster niet heeft getwijfeld om illegaal in België te verblijven, vormt geen afdoende motivering waarbij voldoende rekening is gehouden met de specifieke omstandigheden eigen aan het geval. Verzoekster is van oordeel dat er sprake is van een kennelijke wanverhouding tussen de beslissing en de feiten waarop de beslissing is gebaseerd omdat verzoekster bij haar kinderen in België verbleef. Verzoekster acht de beslissing ook onzorgvuldig omdat de elementen in haar dossier zouden worden genegeerd.

In haar tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en van de hoorplicht.

Ze licht het tweede middel toe als volgt:

“Dat verweerder gehouden was, alvorens een beslissing te nemen, minstens verzoekster grondig te horen.

Verzoekster wil benadrukken dat het hoorrecht een algemeen beginsel van het Unierecht is dat lidstaten moeten respecteren als ze het Unierecht toepassen.

Dit beginsel is wettelijk verankerd in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Het hoorrecht geldt ook bij een beslissing tot uitwijzing en inreisverbod.

In casu werd verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten en inreisverbod betekend zodat zij sowieso en in elk geval, overeenkomstig het artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, voorafgaandelijk opnieuw door verweerder diende grondig gehoord te worden.

Verzoekster kan lezen noch schrijven en werd een vragenlijst voorgelegd. Verweerder kondigde in zijn beslissing aan dat zij in het gesloten centrum uitvoerig zou verhoord worden.

Dit is echter niet gebeurd.

In casu heeft verweerder nagelaten het in artikel 41 van het Handvest vervatte hoorrecht te respecteren vooraleer een individuele beslissing te nemen die in het nadeel van verzoekster is.”

In het tweede middel komt verzoekster terug op de schending van de hoorplicht en van artikel 41 van het Handvest. Na een korte theoretische uiteenzetting over het hoorrecht, stelt verzoekster dat zij in elk geval en overeenkomstig artikel 41 van het Handvest voorafgaandelijk opnieuw door de gemachtigde had moeten gehoord worden. Verzoekster stipt aan dat ze een vragenlijst kreeg voorgelegd maar dat zij noch kan lezen, noch kan schrijven. Opnieuw wijst verzoekster erop dat in de beslissing wordt aangekondigd dat zij opnieuw zou gehoord worden, maar dat dit niet is gebeurd. Verzoekster acht dan ook artikel 41 van het Handvest geschonden.

Beide middelen worden omwille van hun verknochtheid samen behandeld.

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De bestreden beslissing geeft duidelijk de redenen aan op grond waarvan de beslissing is genomen. Zo wordt er verwezen naar de rechtsgrond waarop de beslissing steunt, met name artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet. Dit artikel bepaalt dat indien men aan een vreemdeling het bevel geeft het grondgebied te verlaten zonder een vrijwillige vertrektermijn, dat deze verwijderingsbeslissing dan gepaard gaat met een inreisverbod. Ook indien een vroegere beslissing tot verwijdering werd uitgevoerd, geeft dit aanleiding tot een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod. Verder wat betreft de duur van het inreisverbod, die is vastgesteld op twee jaar, heeft de gemachtigde uitgebreid de redenen gegeven waarom hij heeft geopteerd voor die duur. Hij heeft zich daarvoor onder meer gesteund op het gehoor van 16 januari 2019.

Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van artikel 2 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Verzoekster betwist dat de motivering afdoende is.

Betreffende de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toestaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het beginsel impliceert dat de overheid met alle dienstige stukken rekening moet houden

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering en het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel moeten worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepaling, artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, waarvan verzoekster eveneens de schending aanvoert.

Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1

De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

§ 2

De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3, § 3, of 61/4, § 2 beëindigt, onverminderd § 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen bedreiging vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

§ 3

Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.

Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4.”

De Raad wijst erop dat naar Unierecht het hoorrecht, als recht op behoorlijk bestuur, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest het recht van eenieder behelst om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., §'n 82 en 83). Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 87; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 46, HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 36).

Uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest volgt dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12 en C-372/12, Y.S. e.a., § 67). Dat recht om in elke procedure te worden gehoord maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een fundamenteel beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 45, HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, §'n 30 en 34). De Raad onderzoekt daarom de aangevoerde schending van het hoorrecht als algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur zoals geïnterpreteerd door het Hof van Justitie.

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 49 en HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 37).

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 50).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van verweer van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust aldus in beginsel op de overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 40).

In casu wordt aan verzoekster een inreisverbod opgelegd op grond van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn, zodat thans het Unierecht toepassing vindt. Het betreft ook voor verzoekster een beslissing die nadelige gevolgen inhoudt. Bijgevolg diende de gemachtigde verzoekster voorafgaandelijk aan het nemen van de bestreden beslissing op dienstige wijze te horen.

Uit vaste rechtspraak van het Hof blijkt evenwel dat de grondrechten, zoals de eerbiediging van de rechten van verdediging, waarbinnen het hoorrecht moet worden geplaatst, geen absolute gelding hebben, maar beperkingen kunnen bevatten, mits deze werkelijk beantwoorden aan de doeleinden van algemeen belang die met de betrokken maatregel worden nagestreefd, en, het nagestreefde doel in aanmerking genomen, geen onevenredige en onduidbare ingreep impliceren waardoor de gewaarborgde rechten in hun kern worden aangetast (arresten Alassini e.a., C-317/08-C-320/08, EU:C:2010:146, § 63, G. en R., EU:C:2013:533, § 33, alsmede Texdata Software, C-418/11, EU:C:2013:588, § 84; HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 43).

Luidens vaste rechtspraak van het Hof kan een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht inderdaad pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, § 80).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, moet de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval nagaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoekster in casu specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het al dan niet afleveren van het inreisverbod hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 40).

Verzoekster gaat in haar betoog uitvoerig in op de schending van het hoorrecht. Ze wijst immers op de passage in de bestreden beslissing waarin de gemachtigde stelt: *“Er werd aan mevrouw een hoorrecht in het Turks voorgelegd, maar mevrouw verklaarde niet te kunnen lezen of schrijven. Betrokkene zal in het gesloten centrum nogmaals uitvoerig worden verhoord.”* Ze voert aan dat zij achteraf nooit werd gehoord in het gesloten centrum en dat indien dit het geval zou geweest zijn, zij op haar vier in België wonende kinderen zou gewezen hebben.

De Raad stelt vast dat blijkens het administratief dossier het tweede gehoor van verzoekster dat werd beoogd met het oog op de bestreden beslissing op 12 maart 2019 inderdaad niet kon plaatsvinden gezien het feit dat verzoekster verklaarde niet te kunnen lezen en schrijven. Echter, er blijkt dat verzoekster met een tolk wel uitgebreid gehoord geweest is op 16 januari 2019, wat eveneens relatief recent heeft plaats gevonden voor het nemen van de bestreden beslissing. Daar werd verzoekster in hoofdzaak ondervraagd over haar relatie en de huwelijksplannen met de heer G.V. maar kwam haar zoon M.Y. eveneens ter sprake. Verzoekster verklaarde het volgende: *“Dat is mijn zoon. Ik weet niet waar hij momenteel is. Hij vraagt nooit achter mij. Hij is mij totaal vergeten. Je moet niet denken dat ik omdat ik een zoon heb, het zal redden.”* Op de vraag van de politie: *“Maar in 2014 heeft u toch een verblijfsvergunning aangevraagd op basis van de familieband met M.?”* antwoordt verzoekster *“Ja, maar sindsdien zie ik hem niet meer. We wilden elkaar niet meer zien omdat we constant ruzie hadden. Hij zocht altijd ruzie met mij. Ik weet niet waarom. Ik weet niet waar hij momenteel verblijft. Ik wil het ook niet weten.”*

De gemachtigde heeft dan ook met deze verklaringen op redelijke wijze rekening gehouden bij het motiveren van de duur van het inreisverbod door erop te wijzen dat verzoekster verklaarde een zoon te hebben, maar verklaarde geen contact meer met hem te hebben.

Daarnaast blijkt uit het administratief dossier evenzeer dat verzoekster in het gesloten centrum wel degelijk opnieuw is gehoord geweest door de sociaal assistente in het gesloten centrum te Brugge. Het verslagje hiervan dateert van 13 maart 2019 waarin inderdaad, zoals verweerder in de nota terecht aanstipt, staat: *“T. verklaart meerdere kinderen te hebben, maar heeft met geen enkel nog contact.”*

De Raad is bijgevolg van oordeel dat enerzijds blijkt dat verzoekster wel voorafgaandelijk aan het nemen van het bestreden inreisverbod werd gehoord voorafgaand aan het tweede mislukte gehoor van 12 maart 2019, waarin zij uitvoerig is ingegaan op haar verhouding et de heer G.V., maar eveneens heel duidelijk heeft verklaard met haar zoon M.Y. geen contact meer te hebben, veel ruzie met hem gehad te hebben, niet te weten waar hij verblijft en dit ook niet te willen weten. Verzoekster werd op dienstige wijze over haar verhouding met de heer G.V. gehoord en over de verhouding met haar zoon M.Y.

Zelfs indien men kan aannemen dat verzoekster voorafgaandelijk aan het bestreden inreisverbod niet op dienstige wijze over geheel haar gezinsleven werd gehoord en dus wat betreft de andere kinderen, blijkt wel duidelijk uit het gehoor dat nadien in het gesloten centrum heeft plaatsgehad, dat er zich geen onregelmatigheid heeft voorgedaan die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben. De specifieke omstandigheden die verzoekster immers achteraf heeft kunnen aanvoeren, hadden het al dan niet afleveren van het inreisverbod of de modaliteiten ervan niet kunnen beïnvloeden. Ze heeft immers expliciet verklaard dat ze met geen van haar kinderen nog contact heeft.

Bijgevolg is de Raad er niet van overtuigd dat er tussen verzoekster en haar meerjarige kinderen sprake is van een beschermingswaardige familierelatie in de zin van artikel 8 van het EVRM. Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat hoewel de gezinsband tussen echtgenoten en partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen verondersteld wordt, dit niet geldt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen enkel beschermd wordt door artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de normale affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59).

In casu werden zelfs geen normale affectieve banden aangetoond, laat staan bijkomende elementen van afhankelijkheid, die werden juist uitdrukkelijk ontkend door verzoekster, zodat er geen beschermingswaardig gezinsleven tussen verzoekster en haar vier kinderen kan aangenomen worden. In een dergelijke situatie diende dan ook geen verdere belangenafweging door de gemachtigde wat betreft de drie andere kinderen te gebeuren en kan geen schending van artikel 8 van het EVRM aangenomen worden. Een eventuele tekortkoming wat betreft het hoorrecht als nationaalrechtelijk beginsel en als unierechtelijk beginsel van behoorlijk bestuur of van de rechten van verdediging ten aanzien van het gezinsleven met alle kinderen, kan in elk geval niet leiden tot de vernietiging van de bestreden beslissing gezien hetgeen supra werd uiteengezet.

De Raad is eveneens van oordeel dat de aangewende motieven afdoende zijn.

Een schending van artikel 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het redelijkheidsbeginsel blijkt evenmin nu de gemachtigde op redelijke en zorgvuldige wijze heeft rekening gehouden met de elementen die hem bekend waren voor het nemen van de beslissing.

Wat betreft de duur van het inreisverbod is de Raad van oordeel dat de gemachtigde wel op redelijke en zorgvuldige wijze rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden eigen aan het geval. Verzoekster kan niet ernstig aanvoeren als zou de gemachtigde zich beperkt hebben tot de vaststelling dat verzoekster niet getwijfeld heeft om op illegale wijze in België te verblijven. De gemachtigde beschikt inderdaad over een discretionaire bevoegdheid en heeft, anders dan verzoekster stelt, niet geopteerd voor de maximumtermijn van drie jaar, doch wel voor twee jaar. De Raad deelt echter het standpunt niet dat de gemachtigde ertoe zou gehouden zijn te motiveren waarom hij niet kiest voor een nog kortere termijn. Het wetsartikel bepaalt immers enkel dat de duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Er blijkt dat de gemachtigde uitgebreid is ingegaan op de relatie met de heer G.V., op de zoon van verzoekster, op het feit dat de stad Gent weigerde het huwelijk te voltrekken omwille van het negatief advies van het parket. Ze zijn de mening toegedaan dat verzoekster enkel een verblijfsrechtelijk voordeel beoogt. De gemachtigde is dan ook van mening dat geen schending van artikel 8 van het EVRM kan aangenomen worden. Tot slot heeft de gemachtigde gewezen op het feit dat verzoekster niet heeft getwijfeld op illegale wijze in België

te verblijven en op het belang van de immigratiecontrole zodat hij een termijn van 2 jaar proportioneel acht.

De Raad volgt niet dat er een wanverhouding zou bestaan tussen de draagwijdte van deze beslissing en de motieven ervan, noch blijkt een negatie van de elementen in het dossier. Er blijkt ook in geen geval dat verzoekster bij haar kinderen in België verblijft, zoals verzoekster voorhoudt in het verzoekschrift.

Ook wat betreft de duur van het inreisverbod neemt de Raad niet aan dat de gemachtigde een schending van het redelijkheidsbeginsel of van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet heeft begaan.

De beide middelen zijn deels onontvankelijk en deels ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien juni tweeduizend negentien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES